

jeg har sagt her, at en saadan Nedskæring er nødvendig, men Nedskæring alene gør det ikke, og jeg mener heller ikke, at en Nedskæring behøver at gaa saa vidt som den, der er forelagt os.

Det, vi har at forberede os paa, det, vi har at gøre Modstand imod, er noget dobbeltartet. Dels er der den Situation, vi ligger i, som Deflation og Dumpingpolitik har kaldt ned over os, og som hurtigt kræver Midler fra vor Side og Værn fra vor Side og kræver, at ethvert Middel, som blot kan holde igen, indtil vi har gjort det egentlige Arbejde, det, som er det vigtigste, ogsaa toldpolitiske Midler, ethvert Middel kortsagt, der overhovedet kan bruges, anvendes i Kampen til Dækning af den øjeblikkelige vanskelige Situation. Men samtidig gælder det, at vi indretter os paa Fremtiden, den økonomiske Fremtid, hvis Betingelser vi allerførst maa se i Øjnene. Og dér har Statsministeren jo ganske rigtigt peget paa Foretagsomheden. Det er netop Foretagsomhed, det gælder om at vække og gøre mulig. Først og fremmest maa vi se rundt omkring os i vor egen Natur, først og fremmest maa vi udnytte enhver Ting, der dér ikke er udnyttet, eller som er utilstrækkeligt udnyttet, enhver produktiv Kraft, der endnu hviler, maa udnyttes. Men denne Foretagsomhed kræver naturligvis Kapital, og derfor maa Kapital skaffes til Veje. Vi har kastet Penge nok ud til Ting, som vi ikke kunde være bekendt at kaste Penge ud til; det kunde nu være paa Tide at risikere nogle Penge i Foretagender, som der er Mening i at risikere dem i. Risiko er der ved alt i denne Verden. Det er en Risiko bare at leve og trække Vejret. Vil man ingen Risiko have, maa man gaa hen og hænge sig, anden Udvej er der ikke. Derfor kan det ikke nytte noget, at man siger: Vi vil først betale Duerne, naar de flyver stegte ind i Munden paa os. Vi maa vide, at skal vi virkelig vise Foretagsomhed og en Foretagsomhed, der under Forhold, som Verden er nu og vil vedblive at være, kræver saa uhyre Kapitalanlæg, at Staten maa affinde sig med den Forestilling, at den maa være med i dette, saa er vi nødt til at tage den Risiko, der følger med. Der er Risiko, som man kan være fuldstændig rolig ved, og som man med god Samvittighed kan være bekendt at tage, lige saa vist som der er Risiko, om hvilken det modsatte gælder.

Jeg har ment, det var rigtigt at dvæle nogen Tid ved den højtærede Statsministers almindelige økonomiske Betragtninger og at imødegaa dem, hvor jeg mente, det

var nødvendigt. Jeg skal nu vende mig til Lovforslaget, som jo angaar et Emne, der staar i saa nær Forbindelse med Økonomien og med de Betragtninger, man kan anstille over den. Jeg gaar ud fra, at jeg er ganske i Overensstemmelse med den højtærede Udenrigsminister, naar jeg siger, at paa Enkeltheder, paa Land- eller Personspørgsmaal eller lignende, indlader jeg mig ikke her ved første Behandling af Lovforslaget, alt dette mener jeg, vi drøfter bedre i Udvalget. Hvad Omfanget af Nedskæringen angaar, vil der, naar der nu skal være Nedskæring, heller ingen Splid komme mellem den højtærede Udenrigsminister og mig. Skal der nedskæres, vil jeg endogsaa sige, at de Veje, som jeg vilde kunne anvise til Foretagelse af en Nedskæring, vilde føre videre i saa Henseende end det fremsatte Lovforslag. Men alligevel bliver der en dybtgaaende Divergens mellem den højtærede Udenrigsminister, eller rettere sagt mellem Udenrigsministeriet og mig, med Hensyn til de Veje, man skal følge for at naa til en Nedskæring. Paa dette Punkt behøves der en Orientering af Tinget, en Orientering, som allerede den ærede Ordfører for Venstre (Vanggaard) og endnu meget mere den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Hans Nielsen) har antydnet, men en Orientering, som jeg for mit Vedkommende agter at give saa klart og skarpt, som det overhovedet er mig muligt, fordi jeg tror, at den ved den videre Behandling af disse meget vigtige Forslag vil være ganske nødvendig.

Der blev før sagt af en af de ærede Talere, at i 1921 var denne Reform begyndt, som mere og mere drog den økonomiske Funktion i Udenrigsministeriet frem. Men den er begyndt meget tidligere end i 1921, den er begyndt allerede i 90'erne af det forrige Aarhundrede — jeg husker ikke nøje Aaret —, den Gang man vedtog Loven om udsendte Konsuler. Og i Kommissionen af 1906, der førte til Loven af 1908, træder den saa klart og saa skarpt og tydeligt frem, som det overhovedet er muligt at gøre det med sort paa hvidt. Vi har den allerede lige i Indledningssætningen til den allerunderdanigste Forestilling af 16. Juni 1906, som foranledigede Kommissionens Nedsættelse. Her hedder det: „Den mægtige Udvikling, som Industrien og Verdenshandelen er undergaaet i de sidste 25 Aar, har overalt givet de økonomiske Interesser en fremskudt Stilling i Staternes udenrigske Politik og fremkaldt Ønsket om og Nødvendigheden af, at Regeringerne i langt højere Grad, end det tidligere var Tilfældet, paatager sig